

Groeten uit Londen

Lieve Arda en Mariëlle,

How is life in Gilze-Rijen?

Ik was van plan om in vijf weken de wereld rond te reizen. Maar het schiet niet op. Ik ben nu eigenlijk al twee dagen te lang in Londen.

Dat zit zo:

Toen ik hier drie dagen geleden aankwam, scheen de zon. En als de zon schijnt, gaat Londen uit de kleren. Het hele jaar door zie je hier truien en jasjes, maar zodra het kwik zich voorzichtig boven de vijfentwintig-gradengrens waagt, juicht de hele stad zich bloot. Dat wil zeggen: naar Londense begrippen. Korte broeken en rokjes, strakke t-shirts en topjes. In alle kleuren. Doorgaans een lust voor het oog. Traditionele hangplekken als Trafalger Square, Piccadilly Circus en Hyde Park herbergen de mooiste jongens en meisjes van de wereld. Als middelbare man hoef je alleen maar te gaan zitten en kijken. En je fantasie de vrije loop laten. Alsof je zelf zo'n jongen bent. En die meiden van all over the world naar Londen zijn gekomen om jou te gerieven.

Vanmiddag was ik in Covent Garden. Waar als bijkomend voordeel bij de eerste stralen van de zon de straatartiesten uit de grond lijken te schieten. Met acts die je in Nederland, zelfs in Amsterdam, niet ziet. Zoals een strijkkwartet van vier prachtige jongeren die de bekende klassieke evergreens speelden: Mozart, Bach, Purcell. Goed. Ik stond daar dus zo wat te luisteren en vooral te kijken. En was al meteen verliefd op de celliste. Toen ik opeens een Nederlander schuin voor me ontwaarde. Je kent dat wel: van pet tot schoenen is alles verkeerd aan zo'n man. Met een dikke camera voor zijn buik zou het een Amerikaan kunnen zijn. Maar zonder: onmiskenbaar een Nederlander. Daar hoeft hij geen woord voor te zeggen. Bovendien had hij zo'n ooit alternatieve vrouw bij zich in van die veel te wijde jaren zeventig gewaden. Die een beklemmend soort liefde uitstraalde. Twee mensen die naar Bach luisterden met het idee dat ze het begrepen. Als enigen.

Kijk, ik vind de entourage leuk. En de celliste. En ik hoor ook wel dat het best begaafde musici zijn. Maar Deze Nederlanders hadden daar geen oog voor. Zij luisterden als zaten ze thuis; ieder in de eigen hoek van het bankstel. Genietend van hun leven vol belangrijke momenten. Zelfs in de vakantie.

Toen het muziekstuk uit was en een vijfde jongeling met een strooien hoedje rondging teneinde een paar shillingen te vergaren, maakten zij zich schielijk uit de voeten. Vervuld van plaatsvervangende schaamte wierp ik een heel pond in de hoed. Waarom de jongen een ondeelbaar moment spottend glimlachte. En iets als 'bloody tourist' dacht.

Later op de dag zag ik ze terug. In een boekwinkeltje aan Charing Cross Road. Hij rookte een pijp die door de shopkeeper angstvallig in de gaten werd gehouden. Zij snuffelde wat rond in de afdeling 'Arts'. En even dacht ik dat ze mij herkenden. Maar ze zeiden niets. En in de taxi naar Heathrow vroeg ik me af of ik iets had moeten zeggen. Maar zelfs toen twijfelde ik nog. Waren ze het nou wel, of waren ze het nou niet? Ir. en mevrouw Brouwer? Belangrijke mensen, gezien op een belangrijk moment in hun belangrijke leven. Bijzonder dapper Gilze-Rijen aan de anderen overgelaten. Waarover hij iedere avond even stiekem met zijn secretaresse belt. Om te horen of er niks mis is.

Ik wacht nu op mijn vliegtuig naar New York. The show must go on. Tot schrijfs en groetjes aan Piet en Jan en alle kinderen.

Alexander S.